

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাই তোমালোকক নতুন সৃষ্টিৰ বাবে ৰাজযোগ শিকাই আছে, সেইবাবে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশো নিশ্চয় হ'ব"

প্ৰশ্ন: মনুষ্যৰ কোনটো এটা ভাল অভ্যাস আছে কিন্তু তাৰ দ্বাৰাও প্ৰাপ্তি নহয় ?

উত্তৰ: মনুষ্যৰ ভগৱানক স্মৰণ কৰাতো যেন অভ্যাসত পৰিণত হৈছে, যেতিয়া কোনো পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হয় তেতিয়া কৈ দিয়ে - হে' ভগৱান! সন্মুখত শিৱলিঙ্গ আহি যায় কিন্তু যথার্থ পৰিচয় নোহোৱাৰ বাবে প্ৰাপ্তি নহয় তেতিয়া কৈ দিয়ে সুখ-দুখ সকলো তেৱেঁই দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া এনেকৈ নোকোৱা।

ওঁম শান্তি। পিতা যাক ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়, কাৰ ৰচয়িতা? নতুন সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। নতুন সৃষ্টিক স্বৰ্গ বা সুখধাম বুলি কোৱা হয়, নাম উচ্চাৰণ কৰে কিন্তু বুজি নাপায়। কৃষ্ণৰ মন্দিৰকো সুখধাম বুলি কয়। এতিয়া সেয়াতো হৈ গ'ল সৰু মন্দিৰ। কৃষ্ণটো বিশ্বৰ মালিক আছিল। বেহদৰ (অসীমৰ) মালিকক যেন হদৰ (সীমিত) মালিক কৰি দিয়ে। কৃষ্ণৰ অকণমানি মন্দিৰটোকে সুখধাম বুলি কয়। বুদ্ধিত এইটো উদয় নহয় যে তেওঁতো বিশ্বৰ মালিক আছিল। ভাৰতৰেই বাসিন্দা আছিল। তোমালোকেও প্ৰথমতে একো জনা নাছিল। পিতাইতো সকলো জানে, তেওঁ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা, জগতততো এইটোও কোনেও নাজানে যে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ কোন হয়? শিৱতো হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান। বাৰু, আকৌ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ক'ৰ পৰা আহিল? হওঁতেতো মনুষ্যই হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো নিশ্চয় ইয়াতেই লাগিব নহয় জানো যাৰ পৰা ব্ৰাহ্মণৰ জন্ম হ'ব। প্ৰজাপিতা মানেই হ'ল মুখৰ দ্বাৰা এড'প্ট কৰোঁতা (তুলি লওঁতা), তোমালোক হৈছা মুখ বংশাৱলী। এতিয়া তোমালোকে জানা যে কেনেকৈ ব্ৰহ্মাক পিতাই নিজৰ কৰি মুখ বংশাৱলী কৰিছে, এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশো কৰিলে আকৌ ক'লে যে এওঁ মোৰ সন্তানো হয়। তোমালোকে জানা এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা কেনেকৈ হ'ল, কেনেকৈ জন্ম হ'ল, এইটো অন্য কোনেও নাজানে। কেৱল মহিমা গায় যে পৰমপিতা পৰমাত্মা উচ্চতকৈও উচ্চ, কিন্তু এইটো কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয় যে উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে পিতা। আমাৰ; সকলো আত্মাৰ তেওঁ পিতা হয়। তেৱোঁ বিন্দু ৰূপেই হয়, তেওঁৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। এই ন'লেজো (জ্ঞানো) তোমালোকে এতিয়া পাইছা। প্ৰথমতে অলপো এই জ্ঞান নাছিল। মনুষ্যই কেৱল কৈ থাকে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ, কিন্তু একোৱেই নাজানে। গতিকে তেওঁলোকেই বুজাব লাগে। এতিয়া তোমালোক বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈছা। এইটো জানা যে পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, যিয়ে আমাক জ্ঞান শুনায়, পঢ়ায়। এই ৰাজযোগ হৈছেই সত্যযুগ নতুন সৃষ্টিৰ বাবে গতিকে নিশ্চয় পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হোৱা উচিত। তাৰ বাবেই এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। আধাকল্প ধৰি তোমালোকে এই ভক্তিৰ মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ পঢ়ি আহিছা। এতিয়াতো পিতাৰ পৰা ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) শূন্য। পিতাই বহি কোনো শাস্ত্ৰ নুশুনায়। জপ-তপ কৰা, শাস্ত্ৰ আদি পঢ়া এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি। এতিয়া ভক্তসকলক ভক্তিৰ ফল লাগে কিয়নো ভগৱানক লগ পাবৰ কাৰণেই পৰিশ্ৰম কৰে। কিন্তু জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতি হয়। জ্ঞান আৰু ভক্তি দুয়োটা একেলগে চলিব নোৱাৰে। এতিয়া হৈছেই ভক্তিৰ ৰাজ্য। সকলো ভক্ত হয়। প্ৰত্যেকৰ মুখেৰে "অ' গড় ফাদাৰ" (হে ঈশ্বৰ পিতা) নিশ্চয় উচ্চাৰিত হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিছে যে মই সূক্ষ্ম বিন্দু হওঁ। মোকেই জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কয়। মোৰ অৰ্থাৎ বিন্দুত গোটেই জ্ঞান ভৰপূৰ হৈ আছে। আত্মাতেই ন'লেজ থাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে চুপ্ৰিম চ'ল (পৰম আত্মা) অৰ্থাৎ সকলোতকৈ উচ্চ পতিত-পাৱন পিতাহে চুপ্ৰিম নহয় জানো। মনুষ্যই "হে ভগৱান" বুলি ক'লে তেতিয়া শিৱলিঙ্গহে স্মৃতিলৈ আহিব। সেয়াও যথার্থ ৰীতিৰে নহয়। যেন একপ্ৰকাৰৰ অভ্যাসত পৰিণত হৈছে যে ভগৱানক স্মৰণ কৰিব লাগে। ভগৱানেই সুখ-দুখ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এনেকৈ নোকোৱা। তোমালোকে জানা যে পিতাতো সুখদাতা হয়। সত্যযুগত সুখধাম আছিল। তাত দুখৰ নাম নাছিল। কলিযুগত হয়েই দুখ, ইয়াত সুখৰ নামেই নাই। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান, তেওঁ হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা। এইটো কোনেও নাজানে যে আত্মাসকলৰ পিতাও আছে, এনেকৈ কয়ো যে আমি সকলো ব্ৰাডাৰ্চ (ভাই ভাই)। তেন্তে নিশ্চয় সকলো এজন পিতাৰেই সন্তান হ'ল নহয় জানো। কোনোবাই আকৌ কৈ দিয়ে যে তেওঁতো সৰ্বব্যাপী হয় - তোমাৰ ভিতৰতো আছে, মোৰ ভিতৰতো আছে...। হেৰ', তোমালোকতো হৈছা আত্মা, এয়া তোমালোকৰ শৰীৰ আকৌ তৃতীয়টো বস্তু কেনেকৈ হ'ব পাৰে! আত্মাক জানো পৰমাত্মা বুলি ক'বা। জীৱ আত্মা বুলি কোৱা হয়। জীৱ পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। আকৌ পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী কেনেকৈ হ'ব পাৰে! পিতা সৰ্বব্যাপী হ'লে তেতিয়া আকৌ ফাদাৰহুদ হৈ যায়, ফাদাৰে ফাদাৰৰ পৰা জানো উত্তৰাধিকাৰ পাব। পিতাৰ পৰাতো সন্তানেহে উত্তৰাধিকাৰ লয়। সকলো ফাদাৰ কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ইমান সৰু কথাটিও কোনেও বুজি নাপায়। সেইবাবে পিতাই কয় - সন্তানসকল, মই আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে তোমালোকক

কিমান বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কৰি তুলিছিলোঁ, তোমালোক এভাৰহেলদি (সদা নিৰোগী), ব্ৰেলদি (সম্পত্তিবান), বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন আছিল। ইয়াতকৈ বেছি বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে এতিয়া যি বোধশক্তি (জ্ঞান) পাইছা এয়া আকৌ তাত নাথাকিব। তাত এইটো জানো গম পোৱা যে আমি আকৌ অৱনমিত হ'ম। এইটো গম পালে তেতিয়া সুখৰ অনুভৱেই নহ'ব। এই জ্ঞান আকৌ প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়। এই ড্ৰামা (নাটক)ৰ জ্ঞান কেৱল এতিয়াহে তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। ব্ৰাহ্মণসকলেই অধিকাৰী হৈ থাকে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ হওঁ। ব্ৰাহ্মণসকলকে পিতাই জ্ঞান শুনায়। ব্ৰাহ্মণে আকৌ সকলোকে শুনায়। গায়নো আছে যে ভগৱানে আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিছিল, ৰাজযোগ শিকাইছিল। চোৱা কৃষ্ণ জয়ন্তী উদযাপন কৰে, এনেকৈ ভাবে যে কৃষ্ণ বৈকুণ্ঠৰ মালিক আছিল, কিন্তু তেওঁ বিশ্বৰ মালিক আছিল - এইটো বুদ্ধিত উদয় নহয়। যেতিয়া তেওঁৰ ৰাজত্ব আছিল তেতিয়া আন কোনো ধৰ্ম নাছিল। তেওঁৰেই সমগ্ৰ বিশ্বত ৰাজত্ব আছিল আৰু সেয়া যমুনাৰ পাৰত আছিল। এতিয়া তোমালোকক এয়া কোনে বুজাই আছে? ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়)। বাকী সেয়া যিবোৰ বেদ-শাস্ত্ৰ আদি শুনায় সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। ইয়াততো স্বয়ং ভগৱানে তোমালোকক শুনাই আছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি পুৰুষোত্তম হৈ আছোঁ। তোমালোকৰে এইটো বুদ্ধিত আছে যে আমি শান্তিধাম নিবাসী হওঁ পুনৰ আমি আহি 21 জন্মৰ প্ৰালন্ধ ভোগ কৰিম।

তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰ আনন্দত আক্লত হৈ থাকিব লাগে যে বেহদৰ (অসীমৰ) বাবা শিৱবাবাই আমাক পঢ়াই আছে, তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে জানে। এনেহেন পিতা আমাৰ বাবে আহিছে সেয়েহে আনন্দত উত্থলি উঠিব লাগে। বাবাক কয় - বাবা মই আপোনাক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰিছোঁ। পিতা সন্তানসকলৰ প্ৰতি উৎসৰ্গিত হৈ যায়, সন্তানসকলে আকৌ কয় যে ভগৱান আপুনি যেতিয়া আহিব তেতিয়া আমি আপোনাৰ প্ৰতিয়ে উৎসৰ্গিত হৈ যাম অৰ্থাৎ সন্তান কৰি ল'ম। এৱোঁ নিজৰ সন্তানসকলকে উত্তৰাধিকাৰী কৰি লয়। বাবাক উত্তৰাধিকাৰী কেনেকৈ কৰিব। এইটোও গুঢ় কথা। নিজৰ সকলো এক্সেঞ্জ (সলনা-সলনি) কৰা - এই ক্ষেত্ৰত বুদ্ধিৰে কাম কৰিবলগীয়া হয়। গৰিবেতো তৎক্ষণাত এক্সেঞ্জ কৰি ল'ব, চহকীয়ে কাঢ়িহে কৰিব। যেতিয়ালৈকে পূৰ্বা ৰীতিৰে জ্ঞান নলয়। ইমান সাহস নাথাকে। গৰিবেতো তৎক্ষণাত কৈ দিয়ে - বাবা আমি তো আপোনাকহে উত্তৰাধিকাৰী কৰিম। আমাৰ ওচৰত আছে নো কি। উত্তৰাধিকাৰী কৰি আকৌ নিজৰ শৰীৰ নিৰ্বাহো কৰিব লাগে। কেৱল ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) বুলি ভাবি চলিব লাগে। যুক্তি (উপায়) বহুত শুনাই থাকে। পিতাইতো কেৱল চাই থাকে যে কোনো পাপ কৰ্মততো পইচা নষ্ট নকৰে? মনুষ্যক পুণ্য আত্মা কৰি তোলাত পইচা খটুৱাইনে? ছাৰ্ভিচো (সেৱাও) বিধি পূৰ্বক কৰেনে? এয়া পূৰ্বা পৰীক্ষা কৰিব, তাৰপাচত ৰায় দিব। এৱোঁ (ব্ৰহ্মা বাবায়ো) নিজৰ ব্যৱসায়ৰ পৰা ঈশ্বৰৰ অৰ্থে উলিয়াইছিল নহয় জানো। সেয়া আছিল ইনডায়ৰেক্ট (আওপকীয়া)। এতিয়া পিতা ডায়ৰেক্ট (পোনে পোনে) আহিছে। মনুষ্যই ভাবে আমি যি কিছু কৰোঁ তাৰ ফল ঈশ্বৰে পৰৱৰ্তী জন্মত দিয়ে। কোনোবা গৰিৰ দুখী হ'লে তেতিয়া বুজিব যে কৰ্মই এনেকুৱা কৰিছে। যদি ভাল কৰ্ম কৰিছে তেন্তে সুখী হয়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কৰ্মৰ গতিৰ ওপৰত বুজায়, ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকৰ সকলো কৰ্ম বিকৰ্মই হৈ যায়। সত্যযুগ আৰু ত্ৰেতাৰ ৰাৱণেই নাথাকে সেইবাবে তাত কোনো কৰ্ম বিকৰ্ম নহয়। ইয়াত যি ভাল কৰ্ম কৰে তাৰ অল্পকালৰ কাৰণে সুখ পায়। তথাপিও কিবা নহয় কিবা ৰোগ বাক-বিতণ্ডাতো থাকেই কিয়নো অল্পকালৰ সুখ হয়। এতিয়া পিতাই কয় - এই ৰাৱণ ৰাজ্যই নাশ হৈ যাব। ৰাম ৰাজ্যৰ স্থাপনা শিৱবাবাই কৰি আছে।

তোমালোকে জানা যে এই চক্ৰ কি দৰে ঘূৰে। ভাৰতেই আকৌ গৰিব হৈ যায়। ভাৰত আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে স্বৰ্গ আছিল, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব আছিল। এওঁলোকেই প্ৰথমতে ৰাজ-সিংহাসনত বহিছিল। কৃষ্ণ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হয় আকৌ যেতিয়া সময়স্বৰ হ'ল তেতিয়া ৰজা হ'ল। নাৰায়ণ নাম হ'ল। এইটোও তোমালোকে এতিয়াহে বুজি পোৱা সেয়েহে তোমালোকৰ ৰণ্ডাৰ (আচৰিত) লাগে। বাবা আপুনি সকলো অৰ্থাৎ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ ন'লেজ (জ্ঞান) শুনায়। আপুনি আমাক কিমান উচ্চ পাঠ পঢ়ায়। উৎসৰ্গিত হৈ যাওঁ, আমি তো এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কাকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। অন্তলৈকে পঢ়িব লাগে গতিকে নিশ্চয় শিক্ষকক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্কুলত শিক্ষকক স্মৰণ নকৰে জানো। সেই স্কুলবোৰততো কিমান শিক্ষক থাকে। প্ৰতিটো শ্ৰেণীৰ শিক্ষক বেলেগ হয়, ইয়াততো এজনেই শিক্ষক। কিমান ল'ভলী (মৰমিয়াল) পিতা। পিতা ল'ভলী, শিক্ষক ল'ভলী.....। আগতে ভক্তি মাৰ্গত অন্ধশ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিছিল। এতিয়াতো ডায়ৰেক্ট পিতাই পঢ়ায় তেন্তে কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে তথাপিও কয় - বাবা পাহৰি যাওঁ। নাজানো আমাৰ বুদ্ধিয়ে আপোনাক কিয় স্মৰণ নকৰে। গায়নো কৰে - ঈশ্বৰৰ গতি-মতি অনন্য। বাবা আপোনাৰ গতি আৰু সংগতিৰ মততো অতি ৰণ্ডাৰফুল (আশ্চৰ্যজনক) হয়। এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্ত্ৰীয়ে নিজৰ স্বামীৰ গুণ নাগায় জানো। বৰ ভাল, এয়া এয়া তেওঁৰ প্ৰপাৰ্টি (সম্পত্তি) আছে, অন্তৰত আনন্দিত হৈ থাকে নহয় জানো। এওঁতো (শিৱবাবাতো) স্বামীৰো স্বামী, পিতাৰো পিতা, এওঁৰ পৰা আমি কিমান সুখ পাওঁ। বাকী সকলোৰে পৰাতো দুখ পাওঁ। অৱশ্যে হয়, শিক্ষকৰ পৰা

সুখ পোৱা যায়, কিয়নো পঢ়াৰ পৰা ইনকাম (উপাৰ্জন) হয়। সদায় বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত গুৰুৰ শৰণ লোৱা হয়। পিতামহে কয় - মই বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আছিছোঁ। এৱোঁ (ব্ৰহ্মাও) বানপ্ৰস্থী, ময়ো বানপ্ৰস্থী। মোৰ এই সন্তানসকলো বানপ্ৰস্থী। পিতা, শিক্ষক, গুৰু তিনিওজনেই একেলগে আছে। পিতা শিক্ষকো হয় আকৌ গুৰু হৈ লগত লৈ যায়। সেই এজন পিতাৰেই মহিমা আছে, এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰ আদিত নাই। বাবাই সকলো কথা ভালকৈ বুজায়। ইয়াতকৈ উচ্চ ন'লেজ (জ্ঞান) একো নাথাকে আৰু জনাৰো দৰকাৰ নাথাকে। আমি সকলো জানি বিশ্বৰ মালিক হৈ যাওঁ, আৰু অন্য জ্ঞানেৰে কি কৰিম। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো থাকিলে তেতিয়া আনন্দত আৰু তাৰেই স্মৃতিত থাকিব। পুণ্য আত্মা হ'বৰ কাৰণে স্মৃতিত নিশ্চয় থাকিব লাগে। মায়াৰ ধৰ্ম হ'ল তোমালোকৰ যোগ খণ্ডিত কৰা। যোগতেই মায়াই বিধিনি আনে। পাহৰি যোৱা। মায়াৰ ধুমুহা বহুত আহে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সকলোৰে আগততো এওঁ (ব্ৰহ্মাবাবা) আছে, সেয়েহে তেওঁৰ সকলো অনুভৱ হয়। মোৰ ওচৰলৈ যেতিয়া আহিব তেতিয়াহে সকলোকে বুজাম নহয় জানো। এই সকলো মায়াৰ ধুমুহা আহিব। বাবা (ব্ৰহ্মাবাবা)ৰ ওচৰতো আহে। তোমালোকৰো আহিব। মায়াৰ ধুমুহাই নাহিলে, যোগযুক্ত হৈয়েই থাকিলে তেতিয়াতো কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাব। তেতিয়া আমি ইয়াত থাকিব নোৱাৰিম। কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ গ'লে তেতিয়া আমি সকলো গুচি যামগৈ। শিৱৰ বৰষাটী বুলি গায়ন আছে নহয় জানো। শিৱবাবা আহিলে তেতিয়াহে আমি সকলো আত্মা যাম। শিৱবাবা আহেই সকলোকে লৈ যাবলৈ। সত্যযুগত জানো ইমান আত্মা থাকিব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) শিৱবাবাক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰি সকলো এক্সেঞ্জ (সলনা-সলনি) কৰি দিব লাগে। উত্তৰাধিকাৰী কৰি শৰীৰ নিৰ্বাহো কৰিব লাগে, ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) হৈ থাকিব লাগে। টকা-পইচা কোনো পাপ কৰ্মত খটুৱাব নালাগে।

(2) এনেকৈ ভাবি ভিতৰি আনন্দত উত্থলি থাকিব লাগে যে স্বয়ং জ্ঞান সাগৰ বাবাই আমাক পঢ়াই আছে। পুণ্য আত্মা হ'বৰ বাবে স্মৃতিত থাকিব লাগে, মায়াৰ ধুমুহালৈ ভয় কৰিব নালাগে।

বৰদান: আত্মিকতাৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা ব্যৰ্থ কথাবোৰৰ ষ্টক (ভঁৰাল) সমাপ্ত কৰোঁতা আনন্দৰ খাজনাৰে (সম্পত্তিৰে) সম্পন্ন হোৱা

আত্মিকতাৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা ব্যৰ্থ কথাবোৰৰ ষ্টক (ভঁৰাল) সমাপ্ত কৰা, নহ'লে ইজনে-সিজনৰ অৱগুণ বিলাকৰ বৰ্ণনা কৰি বায়ুমণ্ডলত বেমাৰৰ জাৰ্ভচ্ (বীজাণু) বিয়পাই থাকিবা, ইয়াৰ দ্বাৰা বাতাবৰণ পাৱাৰফুল (শক্তিশালী) নহ'ব। তোমালোকৰ ওচৰলৈ অনেক ভাৱত অনেক আত্মা আহিব কিন্তু তোমালোকৰ ফালৰ পৰা যাতে শুভ ভাৱনাৰ বাৰ্তাহে লৈ যায়। এইটো তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া নিজৰ লগত আনন্দৰ খাজনাৰ ষ্টক (ভঁৰাল) ভৰপূৰ হৈ থাকিব। যদি অন্তৰত কাৰোবাৰ প্ৰতি তেনে কোনো ব্যৰ্থ কথা থাকে তেন্তে য'ত কথা থাকে ত'ত পিতা নাথাকে, পাপ থাকে।

শ্লোগান: স্মৃতিৰ শ্বুইটচ্ অফ্ হৈ থাকিলে মুড অফ্ (মন বিষন্ন) হ'ব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!